

mesto žensk

Delo brez humorja

Ida Hiršenfelder

Poleg razstave v Mali galeriji Moderne galerije avtoric **Myriam Laplante** (Bangladeš/Italija) in **Tejal Shah** (Indija) ter razstave Nared! avtoric **Tejal Shan** (Indija) in **Waheede Hallulah** (Bahrajn) v galeriji Alkatraz je osrednja razstava letošnjega Mesta žensk zagotovo razstava z naslovom Humor dela v galeriji Škuc. Žal bodo vse omenjene razstave odprte zgolj do konca festivala.

Humor dela je potujoča razstava, ki je bila do zdaj predstavljena v Bratislavi in Sarajevu, prenesli jo bodo tudi v Berlin. Osnovni kuratorski koncept se nanaša na predstavitev paradoksov v postfordistični družbi, ki z brisanjem jasne ločnice med javno in zasebno sfero sicer omogoča razcvet civilnodružbenih gibanj, vendar jih paralizira, saj področje makropolitike povsem odtuji od vplivov javnosti. Ena temeljnih vrednot, ki napaja postfordistično družbo, je ideja osebne svobode, ki pa se izkaže za povsem abstraktno ravno v najbolj neposredno komičnem delu razstave. Video **Skupine kpD (kleines postfordistisches Drama)** je rekonstrukcija intervjujev z različnimi umetniki in ustvarjalci na področju tako imenovanega kognitivnega ali nematerialnega dela. Opredelitev nematerialnega dela pa je dejansko velika samoprevara, saj delo samo po sebi ne more biti nematerialno, ker tršimo čas in energijo. Fleksibilnost delavnega časa in spremintanje zasebnega prostora v pisarno pogosto privedeta do zlorab in ogromnega porasta delovnega časa. Teoretično ozadje koncepta je obsežno predstavljeno tudi v zborniku, v katerem zasledimo mnoge dvome v odnos do prostega pretoka dela in samozadostnosti. V tem kontekstu je povsem

mogoče razumeti paradokso izjavo »Svoboda je suženjstvo!«

Dober humor mora vsebovati svojevrsten mentalni zasuk, zato se razstava poskuša izogniti zabavi na prvo žogo. Vendar se zdi, da izbor dela Homometer II iz leta 1976 umetnice **Valie Export** zgolj sledi popularni kuratorski težnji, ki izjemno rada eklektično poseže po konceptualističnih dokumentacijah. Problem preživetja umetnice z lastnim delom ne bi smel obstajati, saj je tretja najbolje prodajana avstrijska umetnica.

Kanček nasmeha nam zbudijo kategorije za imenovanje posameznih delov instalacije **Anetta Mona Chisa** in **Lucia Tkacova** z naslovom Zasebna zbirka II. Ukvarjata se z absurdnim vrednostnim sistemom, ki obstaja znotraj umetnostnega trga. Komplet za menjanje plenice Jeffreyju Deitchu z različnimi sanitetnimi pripomočki nam govori o njunem odnosu do enega glavnih promotorjev popularizacije »visoke« umetnosti. Prav tako izpoveden je Komplet za iskanje dobrega galerista s podvezicami in fotoaparatom.

Pri delih Zasebna zbirka II, instalaciji modrcev z zgodbami njihovih lastnic iz prve polovice 20. stoletja, **Barbare Kapelj Osredkar** in pri seriji fotografij umetnice **Melanie Bonajo** lahko opazimo določeno analogijo. Vsa tri dela se ukvarjajo s fetišizacijo predmetov, ki se problematike dela dotikajo le posredno.

Ob razstavi je **Jana Prepeluh** ustvarila ulično akcijo čiščenja čevljev Pri tleh, s katero raziskuje hierarhična razmerja med posamezniki v družbi. Avtorica je ugotovila, da je ljudem zelo neprijetna očitna pozicija nadvlade, kar je verjetno posledica socialistične vzgoje. Druga akcija na razstavi je kritika socialnega položaja kulturnih delavk in delavcev brez stalne zaposlitve, ki jo parodira **Dr. Keka (Aleksandra Čalič)**, ki ponuja brezplačen pregled in zdravljenje zob.

Del razstavnega dela Mesta žensk si bo mogoče ogledati tudi v galeriji Račka v Celju, in sicer 14. oktobra ob 20. uri performans **Myriam Laplante** in predstavitev projekta Humor dela 15. oktobra ob 19. uri.